

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.067 van 13 januari 2004
in de zaak A. 60.536/XII-585.**

In zake : Carlo RENS,
wonende te Aarschot,
Theo de Beckerstraat 24, bus 12

tegen :

de STAD AARSCHOT.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Carlo Rens op 26 oktober 1994 heeft
ingediend om de nietigverklaring te vorderen van :

“de beslissing van de Stad Aarschot, waarbij
1. met ingang van 1 september 1994 de ambtsbevoegdheden van verzoeker
aan het Stedelijk Instituut voor Technische Beroepen SIMA te Aarschot worden
vastgesteld op 28 uren;
2. impliciet geweigerd wordt de ambtsbevoegdheden van verzoeker aan het
Stedelijk Instituut voor Technische Beroepen SIMA te Aarschot vast te stellen
op 24 uren”;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd
H. Verhulst;

Gelet op de beschikking van 27 oktober 1997 die de neerlegging
ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de
laatste memories;

Gelet op de beschikking van 4 november 2003 waarbij de
terechtzingting bepaald wordt op 9 december 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. Martens, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat B. Van Tongelen, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd R. Van Der Gucht;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat verzoeker bij gemeenteraadsbesluit van 13 maart 1986 met ingang van 1 april 1986 “vast benoemd [wordt] als voltijds leraar T.V. en Bp. in de hogere en lagere cyclus van het Stedelijk Instituut voor Technische Beroepen SIMA”;

Overwegende dat verzoeker de beslissing aanvecht die zijn ambtsbevoegdheden vaststelt voor het schooljaar 1994-1995; dat die volgens hem als volgt zijn vastgesteld: “18/30 + 8/20 + 2/21”, in totaal bijgevolg 28 lesuren, hetgeen overeenstemt met een door hem neergelegde, ongedateerde en niet ondertekende fiche die een overzicht geeft van zijn lesopdracht met 18 uren praktische vakken en 10 uren technische vakken; dat volgens een door de verwerende partij neergelegd, 31 januari 1995 gedateerd maar ook niet ondertekend stuk, “kennisgeving opdrachten”, de lesopdracht van verzoeker vanaf 1 september 1994 zou bestaan uit 9 uren technische vakken en 17 uren praktische vakken; dat het volstaat, met het oog op het onderzoek van het aangevoerde middel, vast te stellen dat in de beide gevallen de lesopdracht niet minder bedraagt dan 24, en niet meer dan 28 lesuren;

Overwegende dat verzoeker in een enig middel doet gelden dat zijn lesopdracht voor het bedoelde schooljaar is vastgesteld met miskennis van artikel 14, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 14 juni 1989 betreffende de bekwaamheidsbewijzen, de weddeschalen, het prestatiestelsel en de bezoldigingsregeling in het secundair onderwijs, “omdat verzoeker belast wordt met meer dan het bepaalde minimum van 24 uren, terwijl hij voldoet aan alle gestelde voorwaarden om slechts belast te worden met het bepaalde minimum van 24 uren”; dat hij het middel als volgt nader toelicht :

“Immers, opdat de FT-opdracht van verzoeker zou kunnen worden vastgesteld op 24/24, dienen volgende voorwaarden te zijn vervuld :

- a. ten laatste op 31 augustus 1989 vast benoemd zijn in het wervingsambt van leraar technische vakken en beroepspraktijk in het LSO of HSO;
- b. beperking tot aantal uren waarvoor vast benoemd.
Doordat verzoeker op volgende wijze aan deze voorwaarden voldoet :
 - a. met ingang van 1 april 1986 vast benoemd in het wervingsambt van leraar technische vakken en beroepspraktijk in het LSO en HSO;
 - b. vast benoemd voor een FT-opdracht (cfr artikel 1 van het als bijlage 1 gevoegde benoemingsbesluit), kunnen zijn ambtsbevoegdheden met ingang van 1 september 1994 niet anders worden vastgesteld dan 24/24”;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord en in de laatste memorie betwist dat het artikel 14 op verzoeker van toepassing is; dat volgens haar artikel 12 van hetzelfde besluit moest worden toegepast en is toegepast; dat zij besluit dat de tewerkstelling van verzoeker volledig binnen de wettelijk vastgestelde minima en maxima valt, zodat er geen aanleiding is tot nietigverklaring;

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord argumenteert waarom hij wel onder de toepassing komt van artikel 14 en handhaaft dat hij voldeed aan “de voorwaarden opgesomd in artikel 14 §1” waardoor zijn ambtsbevoegdheden “met ingang van 01.09.1994 niet anders dan vastgesteld [kunnen] worden als 24/24”;

Overwegende dat de in het middel aangevoerde bepaling luidt :

“Art. 14. § 1. Voor de personeelsleden die ten laatste op 31 augustus 1989 op grond van de voor deze datum geldende reglementering in een wervingsambt van leraar technische vakken en beroepspraktijk in het secundair onderwijs van de lagere of van de hogere cyclus hetzij tot de stage toegelaten, hetzij vastbenoemd, hetzij vastbenoemd en als dusdanig erkend daar waar de erkenning bestaat, hetzij gelijkgesteld zijn met de vastbenoemde of definitief erkende personeelsleden, is ongeacht de rangschikking van de vakken waarmee zij vanaf het schooljaar 1989-1990 belast zijn :

- het minimum en maximum aantal uren vastgesteld op 24 en 28,
- de deler voor een ambt met onvolledige prestaties gelijk aan 24,
- de deler voor een bijbetrekking gelijk aan 30.

Deze bepaling is enkel toepasselijk voor het aantal uren waarvoor de hierboven bedoelde personeelsleden hetzij tot de stage toegelaten, hetzij vastbenoemd en als dusdanig erkend daar waar de erkenning bestaat, hetzij gelijkgesteld zijn met de vastbenoemde of definitief erkende personeelsleden.”;

Overwegende dat de vraag of het aangehaalde artikel 14, § 1, op verzoeker toepassing kan krijgen niet onderzocht hoeft te worden; dat immers, aangenomen zelfs dat die bepaling op hem van toepassing is, verzoeker niet aantoonbaar waarom de bestreden vaststelling van zijn lesopdracht voor het schooljaar 1994-1995, die in ieder geval is gesitueerd tussen “het minimum en maximum aantal uren vastgesteld op 24 en 28”, een schending van dat artikel 14, § 1, zou opleveren; dat hij in het verzoekschrift overigens zelf stelt dat zijn FT-opdracht “zou kunnen” - niet : moeten - “worden vastgesteld” op 24 lessen; dat de oorspronkelijk aangevoerde schending van artikel 14, § 1, niet tot de nietigverklaring kan leiden;

Overwegende dat verzoeker, na kennisname van het auditoraatsverslag en daarin, van de gelijkkluidende stellingname van het met het onderzoek belast lid van het auditoraat, in de laatste memorie repliceert als volgt :

“Dhr. Auditeur vraagt zich evenwel af waarin de schending van dit artikel gelegen is, nu verzoeker tussen de minimum en maximumgrens wordt tewerkgesteld.

Welnu, zoals verzoeker reeds in zijn verzoekschrift stelde, houdt de bestreden beslissing een schending in van voornoemd artikel 14, aangezien verzoeker belast wordt met meer dan het bepaalde minimum van 24 uren, terwijl hij voldoet aan alle gestelde voorwaarden om slechts belast te worden met dit minimum aantal.

Aangezien de deler 24 is, heeft verzoeker reeds een full-time opdracht indien hij 24 uur presteert. De overheid moet dus ook slechts 24 uur uit het lestijdenpakket putten om hem een full-time opdracht te geven.

2.1. De verplichting om leerkrachten op de minimum opdracht te plaatsen vloeit voort uit het Reaffectatiebesluit van de Vlaamse regering van 29/04/1992 (B.S. 01/07/1992) dat in art. 20, §1 bepaalt dat de inrichtende macht alle leerkrachten op de minimumopdracht moet plaatsen als maatregel, voorafgaand aan de terbeschikkingstelling.

Art. 21, § 1 BVR 29/04/1992 stelt :

'Een inrichtende macht stelt een personeelslid slechts ter beschikking wegens ontstentenis van betrekking nadat ze, onder alle personeelsleden behorend tot dezelfde schoolraad of raad van bestuur in het Gemeenschapsonderwijs of behorend tot de instellingen die deze inrichtende macht of in het gesubsidieerd onderwijs tot stand gebracht hebben op het grondgebied van dezelfde gemeente, in de opgegeven volgorde :

1° de prestaties van haar personeelsleden die hetzelfde ambt uitoefenen in de instelling waar de vermindering van prestaties zich voordoet, verminderd heeft tot het minimum aantal lessen vereist voor een betrekking met volledige prestaties'.

Verzoeker houdt derhalve staande dat hij ten onrechte meer dan 24 u. moet presteren en dat art. 14, §1 op deze wijze wordt geschonden.

2.2. Bovendien kan de inrichtende macht slechts uitzonderlijk leerkrachten in 'plage-uren' zetten, en dit enkel na bespreking in het daartoe opgericht comité en na advies van de daarin zetelende afgevaardigden van de representatieve vakorganisatie.

Verzoeker meent te weten dat een dergelijk advies van de representatieve vakorganisatie nooit werd gegeven en de daaropvolgende bespreking in het comité, nooit is gebeurd.

Hieruit volgt dat verzoeker ten onrechte meer uren moet presteren dan het vastgestelde minimum van 24 u, hetgeen opnieuw een schending van art. 14, §1 inhoudt”;

Overwegende dat de verwerende partij hierop in de laatste memorie antwoordt dat artikel 20 van het reffectatiebesluit niet relevant is, aangezien in het desbetreffende schooljaar geen enkele leerkracht ter beschikking gesteld was en niet wedertewerkgesteld in de eigen school; dat zij voorts antwoordt dat het overleg in het basisoverlegcomité niet het in plage-uren zetten van een individuele leerkracht behelst en dat verzoeker overigens niet vermeldt uit welk voorschrift deze verplichting wel zou voortvloeien; dat zij besluit dat er “hoegenaamd geen schending [is] van art. 14 § 1 van het B.V.R. dd. 14 juni 1989”;

Overwegende dat verzoeker, waar hij in de laatste memorie de schending van het reffectatiebesluit aanvoert of van niet nader genoemde voorschriften betreffende het syndicaal overleg, het oorspronkelijk middel poogt uit te breiden of er een nieuwe invulling aan geeft, waardoor het een nieuw middel vormt; dat zulks niet kan worden aangenomen, aangezien verzoeker die argumenten reeds had kunnen aanvoeren in het inleidend verzoekschrift; dat die uitbreiding laattijdig en om die reden niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
dertien januari 2004, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.